

Αναφορά Ἐκκλησίᾳ Φιλιππουπόλεως ἀρχὴ τοῦ Ὀθωνίου καὶ Παναρέτου
 καὶ Γαβριήλ 28/11/1867 κατὰ τὴν ἐπιτομήν ἐκ τῆς
 ἱεραρχίας ἐκ τῆς ἐπιτομῆς τῆς ἐπιτομῆς
 ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛΕΩΣ ΠΑΝΑΡΕΤΟΥ

Ἡ ἱερά τῆς Φιλιππουπόλεως μητρόπολις καὶ οἱ κωδικὸς αὐτῆς
 Παναρέτου - Μὲτὰ τὴν ἐπιτομήν ἐκ τῆς ἐπιτομῆς τῆς ἐπιτομῆς
 ναγιότητος τὴν ὀδυνερὰν κατάστασιν τῶν καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικῶν πραγ-
 μάτων ἔξαιτούμεθα θερμῶς ταχεῖαν τινὰ ἐφ' ἡμᾶς ἐπίβλεψιν τῆς μητρὸς ἡμῶν
 ταύτης Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. 103

Κ. Μητροπολίτης
 Ἀποστολῆς
 Ἀρχιεπίσκοπος
 Ἐπίσκοπος
 Διοκλήσιον
 Πρωτοπρεσβύτερος
 Διοκλήσιον
 Α. Β. Ζ. Γ.
 1939-40
 α. 102-106

Μετὰ τὴν καθάραισιν τοῦ Παϊσίου ἡ μεγάλη Ἐκκλησία ἐψηφίσαστο μη-
 τροπολίτην Φιλιππουπόλεως τὸν τέως Ξάνθης κ. Πανάρετον, ἀπεκδεχομένη
 ἐκ τῆς ἰκανότητος αὐτοῦ τὴν κατάπανσιν τῶν ταραχῶν καὶ τὴν δυνατὴν ἐπα-
 νόρθωσιν τῶν κακῶς γενομένων. Ἄλλ' ὁ κ. Πανάρετος μένει μέχρι τῆς σήμε-
 ρον ἐν τῇ βασιλευούσῃ προβαλλόμενος τὸ ἐκκρεμὲς τοῦ βουλγαρικοῦ ζητήμα-
 τος· ἡμεῖς δὲ ἑβδομὸν τοῦτο ἔτος μένομεν οὕτως ἐκτεθειμένοι εἰς πάντα τὰ
 δεινὰ, ὅσα διαρκῆς, οὕτως εἰπεῖν, ἐκκλησιαστικὴ ἀναρχία ἐν οὕτω πονηραῖς
 ταῖς ἡμέραις εἶναι ἐπόμενον νὰ προξενήσῃ.

Ἡμεῖς δὲν ἐννοοῦμεν, πῶς τὸ ἐκκρεμὲς τοῦ βουλγαρικοῦ ζητήματος δύ-
 ναται νὰ ἀναγκάξῃ τὸν κ. Πανάρετον ἵνα ἀποδημῇ, ἐνῶ αὐτὸ τοῦτο ἡ θερα-
 πεία τῶν ἐκ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ κακῶν εἶναι ἡ μόνη προσδοκία ἐφ' ἣ ἐψη-
 φίσαστο αὐτὸν ἡ Μ. Ἐκκλησία. Εἶναι δὲ λόγοι κενοὶ ἰκανοὶ ἵνα πείσωσι μό-
 νους τοὺς ἐλάχιστα περὶ τῶν ἡμετέρων πατριῶν γινώσκοντας, αἱ δυσκολίαι
 ὅσας προφασίζεται ὁ κ. Πανάρετος ὡς προκαπιτούσας ἐκ τοῦ βουλγαρικοῦ ζη-
 τήματος. Οἱ ἐναυθα ὀπισθόποτε βουλγαροὶ οὐκ ἴσταντες παρσάντες ἀπὸ τῆς καθαι-
 ρέσεως τοῦ Παϊσίου νὰ ἀναγνωρίζωσι τὴν Μ. Ἐκκλησίαν ἐχωρισθῆσαν καὶ
 ἐφ' ἡμῶν καὶ ἐχούσιν ἤδη καὶ ἰδίαν τινὰ ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν, τὸ δὲ λεγό-
 μενον Μετοχίον. Ὡστε δὲν δύναται, ἀλλ' οὐδ' αὐτοὶ θέλουσι νὰ φέρωσι ψῆ-
 φον περὶ παραδοχῆς ἢ μὴ ἀρχιερέως ἀτελομένου ὑπὸ τοῦ πατριαρχείου· καὶ
 ὁ χωρισμὸς οὗτος οὐ μόνον δὲν ἐμποδίζει, ἀλλὰ καὶ εὐκολύνει τὴν ἐπιδημίαν
 τοῦ ἀρχιερέως ποθοῦντος τὴν προκοπὴν τοῦ ποιμνίου του. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι
 οὐδόλως προσβάλλεται ἡ ἀξιοπρέπεια αὐτοῦ, ἂν δὲν ἀναγνωρισθῇ κατ' ἀρχὰς
 ὑπ' ἐκείνων, ὅσοι ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν κακοβούλων εἰσηγήσεωσιν οὐδ' αὐτὴν τὴν
 Μ. Ἐκκλησίαν θέλουσι νὰ ἀναγνωρίσωσιν. Ἄλλην δυσκολίαν προτείνει ὁ κ.
 Πανάρετος ὅτι οἱ ἐν Φιλιππουπόλει Γραικοὶ, τοῦτ' ἔστιν οἱ πιστοὶ τῇ Μ. Ἐκ-
 κλησίᾳ, εἶναι ὀλίγοι, ὥστε νὰ ἀποτίωσι τὴν ὀφειλομένην ἀρχιερατικὴν ἐπιχο-
 ρήγησιν. Δὲν ἀναφέρομεν ὅτι τοῦτο μόνος ὁ κ. Πανάρετος μετὰ τῶν βουλγα-
 ριζόντων χαίρει διαδίδων, οὐδ' εἴμεθα ἀρμόδιοι ἵνα ὑπενθυμίσωμεν τῇ Α.
 Πανιερότητι ὅτι ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς οὐδέποτε ποιεῖται πορισμὸν τὴν εὐσέβειαν
 ἀπέναντι τῆς ὀφειλείας, ἣν ἀπεκδέχεται παρ' αὐτοῦ ἡ Ἐκκλησία. Ἄλλὰ τοῦτο
 ἀποροῦμεν, πῶς διορθοῦται τὸ μέγα τοῦτο κακὸν μένοντος αὐτοῦ μακρὰν τοῦ
 ποιμνίου του καὶ ταῦτα ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἄλλ' ὅχι· εἶναι καὶ αὕτη μία
 πρόφασις κενή, ὥσπερ καὶ ἐκείνη, ὅτι διαμένωσιν ἐν Φιλιππουπόλει ἤθελεν
 ἀπαντᾷ ἐν πᾶσι μὲν μάλιστα δὲ ἐν ταῖς πολιτικαῖς ὑποθέσεσιν ἀντίδρασιν ἐκ
 μέρους τῶν Βουλγάρων πολλῶ ἰσχυροτέρων τῆς ἐπιτροπῆς, ἣν ἡ θέσις ἤθελε
 δίδει αὐτῷ. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι ἡ ἐπιτόπιος ἀρχὴ θέλει
 μὲν καταφρονήσει μητρόπολιν ἀνεγνωρισμένην καὶ μητροπολίτην ψηφισθέντα

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΒΑΣΙΛΕΥΣΤΕΩΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ὑπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας καὶ θέλει δώσει μείζονα βαρῦτητα εἰς τὸ μετόχιον, ὅτε βλέπομεν καθ' ἑκάστην τρανότατα τεκμήρια τοῦ ἄκρου πρὸς τὰ ἀρχαῖα προνόμια τοῦ πατριαρχείου σεβασμοῦ τῆς Ἀ. Ἀ. Μ. τοῦ φιλολάου ἡμῖν ἀνακτος; Οὐ μόνον οἱ φρόβιοι οὗτοι εἶναι ἀνυπόστατοι καὶ αἱ δυσκολίαι προφάσεις, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἀδθαίρετος ὑφισταμένη ἐκκλησιαστικὴ ἀρχή, τὸ Μετόχιον, θέλει αὐτόματος διαλυθῆ, ἂν διευθύνῃ τὰ τῆς μητροπόλεως ἐκ τοῦ πλησίον ἀρχιερεῦς, ὁποῖος πρέπει ἡμῖν. Ἐν ὑπάρχει παρ' ἡμῖν τοιοῦτος ἀρχιερεῦς, εἴμεθα βέβαιοι, παναγιώτατε δέσποτα, καὶ δυνάμεθα νὰ τὸ ὑποσχεθῶμεν ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ἅπαντα νὰ χωρῖα, βεβαρημένα ἤδη ἐκ τῆς ἐκρύθμου ταύτης καταστάσεως, εἰς ἣν κρατεῖ ταῦτα ἡ ἀπάτη, θέλουσι προσέλθει εἰς τὴν μητρόπολιν. Οὕτω δὲ ἄνευ πολλῶν δυσκολιῶν λύεται παρ' ἡμῖν ἐπιτοπίως τὸ βουλγαρικὸν ζήτημα, περιοριζόμενον εἰς μόνους τοὺς ὑποκινούντας αὐτό, οἵτινες λίαν εὐάριθμοι εἰσίν.

Ἄλλ' αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐκκρεμὲς τοῦ βουλγαρικοῦ ζητήματος καθίστησεν ἐπαισθητὴν τὴν στέρησιν ποιμαντορικῆς ἐπισκέψεως. Νῦν μάλιστα ἔχομεν ἀνάγκην ἀρχιερέως· διότι καὶ μόνη αὐτοῦ ἡ παρουσία θέλει ἐξομαλύνει ἐπιτοπίως ὅσας δυσκολίας παρουσιάζει τὸ βουλγαρικὸν ζήτημα· ἐνῶ τοῦναντίον ἄνευ γνησίου ἀρχιερέως οὐδεμία ἀντίδρασις δυνατὸν νὰ γείνη πρὸς τοὺς τάναντία τῆ τε Μ. Ἐκκλησίᾳ καὶ τῆ πατρίδι ἡμῶν μελετῶντας, οἵτινες ὁσημέραι κραταιοῦνται ἀπροσκόπτως συγκεντρωμένοι. Ναι, ἔχομεν ἀνάγκην ἀρχιερέως· ἀλλ' ὁποῖον; ἀνδρὸς εὐσεβοῦς, ἱκανοῦ, ἀμερολήπτου, φίλου ἀληθοῦς καὶ εὐλικρινοῦς τῆς τε Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τῶν προαιωνίων καθεστώτων τῆς ἡμετέρας πόλεως καὶ ἐπαρχίας. Ὁ δὲ κ. Πανάρετος οὐ μόνον δὲν εἶναι τοιοῦτος, ἀλλὰ καὶ πᾶν τοῦναντίον. Ἐπιτὰ ἐτῶν πεῖρα ἔπεισεν ἡμᾶς ἀρκούντως περὶ τούτου. Ὁ κ. Πανάρετος οὐδέπω ἀπὸ τῆς ψηφίσεώς του κατεδέξατο νὰ γνωρισθῆ μεθ' ἡμῶν διὰ γραμμάτων, εἰ καὶ ἡμεῖς ὑπακούοντες εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἐξακολουθοῦμεν ἔτι μνημονεύοντες τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἐν ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς. Οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ κάμῃ λόγον περὶ τῶν τῆς μητροπόλεως κωδίκων καὶ πολλῶν ἄλλων πολυτίμων πραγμάτων, ἅτινα ἐπὶ Παϊσίου ἠρπάγησαν καὶ μέχρι τοῦδε κατακρατοῦνται ὑπὸ τῶν Βουλγάρων. Δὲν κατεδέχθη νὰ εἰδοποιήσῃ ἡμᾶς οὐδὲ τὴν τῆς Ὑ. Θ. Π. ἀνάβασιν εἰς τὸν οἰκουμενικὸν Θρόνον. Πρὸς τούτους δὲ καὶ πολλοῖς ἄλλοις, ἅπερ πολλάκις καὶ διὰ μακρῶν ἀνεφέραμεν τῆ Μ. Ἐκκλησίᾳ, ὁ κ. Πανάρετος δὲν ἔπραξεν οὐδ' ὅσα ἠδύνατο καὶ ἀποδημῶν νὰ πράξῃ. Ἄλλ' ἀπέδειξεν ὅτι καὶ ἐν προθέσει ἀφίνει νὰ προχωρῶσι τὰ ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας σχέδια καὶ προσπαθεῖ διὰ παντελοῦς ἀπραξίας, ἵνα κραταιωθῆ μὲν ὅτι πλείστον τὸ Μετόχιον, ἀποδειχθῆ δὲ ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ ἐν Φιλίππουπόλει μητρόπολις, πρὶν ἢ λυθῆ τὸ βουλγαρικὸν ζήτημα, ὅτι δηλαδὴ καὶ ἡ Φιλίππουπολις βουλγαρίζει καὶ βουλγαρικὴ εἶναι. Περὶ τῶν πράξεων καὶ διαθέσεων τοῦ κ. Παναρέτου ὅτι τοιαῦτα εἰσιν, εἴμεθα πλέον ἢ βέβαιοι. Ὡστε ὁ κ. Πανάρετος ἴσως εἶ-

ναί ἱκανὸς καὶ κατάλληλος διὰ καθαρῶς βουλγαρικὴν τινα ἐπαρχίαν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἡμετέραν Φιλιππούπολιν οὐ μόνον δὲν εἶναι ὁ καταλληλότετος, ἀλλ' εἶναι καὶ ὁ μόνος, ὅστις καὶ ἀποδημῶν βλάπτει αὐτὴν καιρίως, καί, ἂν ποτε κατὰ παραχώρησιν θεῖαν ἐπιδημήσῃ, θέλει ὠθήσει τὰ πράγματα εἰς μείζον καὶ ἀνεξίτητον βάραθρον. Τοῦτο γινώσκοντες καλῶς πολλὰκις ἀναφερόμενοι εἰς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν ἐξεφράσαμεν ὅτι ὁ κ. Παναρέτος εἶναι ὄλως ἀπαράδεκτος ἡμῖν ὡς μητροπολίτης. Καὶ διὰ ταύτης δὲ τῆς ταπεινῆς ἡμῶν ἀναφορᾶς τὸ αὐτὸ ἐξαιτούμεθα θεομῶς, ὡς ἔξῃς.

Πέρσι διὰ ταπεινῆς ἡμῶν ἀναφορᾶς ἐξητησάμεθα παρὰ τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἵνα, μέχρις οὗ εὐρεθῇ τρόπος τις, ὅπως παύσῃται ὁ κ. Παναρέτος τιτλοφορούμενος Φιλιππουπόλεως, ἐκλέξῃ Αὐτὸς καὶ ἀποστείλῃ ἡμῖν Ἐπίσκοπόν τινα, τοιοῦτον ἄνδρα, οἷον ἐδειξάμεν ἀνωτέρω· καὶ ὑπεσχόμεθα ὅτι θέλομεν παρέχει αὐτῷ ἐπιχορήγησιν χρηματικὴν, ὅση ἱκανὴ εἰς ἀξιοπρεπῆ διατήρησιν αὐτοῦ. Ἡ δὲ μήτηρ ἡμῶν Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἔσπευσε τότε νὰ ἀναγγεῖλῃ ἡμῖν, ὅτι θέλει ἐκκληρωθῆ ἡ αἴτησις ἡμῶν. Ἀλλ' οὐκ οἶδαμεν ὅπως αἴφνης ἐμάθομεν ὅτι ἀνεχώρησεν ἔρχομενός, πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ ἐπισκόπου ὁ πρωτοσύγκελλος καὶ ἀνεψιὸς τοῦ κ. Παναρέτου. Οὐκ ἤττον ὑπακούοντες τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ ὑπεδέχθημεν καὶ αὐτὸν. Ἀλλ' ἐξαίτια πείρα ἐδειξεν ὅτι καὶ ὁ πρωτοσύγκελος οὗτος ἔχει τὰς αὐτὰς ὁδηγίας παρὰ τοῦ κ. Παναρέτου, αἷας καὶ ὁ προ-αὐτοῦ ἐπίτροπος, καὶ ἐπαύσατο τὴν πεποιθήσιν ἡμῶν ὅτι οὔτε ἐπίτροπος οὔτε ἐπίσκοπος ἀποστελλόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Παναρέτου οὔτε αὐτὸς ὁ κ. Παναρέτος εἶναι δυνατόν νὰ διευθύνῃ τὴν ἡμετέραν μητρόπολιν μετὰ ζήλου καὶ εὐλικρινείας. Ὅθεν καθικετεύομεν καὶ πάλιν τὴν Ὑ. Θ. Παναγιότητα, ἵνα περὶ μὲν τοῦ κ. Παναρέτου εὖρη τρόπον, ὅπως παύσῃ τοῦ νὰ ὀνομάζῃται μητροπολίτης Φιλιππουπόλεως, ἄχρις οὗ δὲ ψηφισαμένη ἀποστείλῃ ἡμῖν ἄλλον μητροπολίτην ἢ Μ. Ἐκκλησία, ἐκλέξῃ ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ ἀποστείλῃ ἡμῖν ἐπίσκοπόν τινα, ἄνδρα τοιοῦτον οἷον ὑπεδειξάμεν ἀνωτέρω. Ὑποσχόμεθα δὲ αὐτῷ οὐ μόνον χρηματικὴν ἐπιχορήγησιν τὴν ἀρκοῦσαν, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἠθικὴν καὶ ὕλικὴν ὑποστήριξιν πρὸς τὸ ἀγαθὸν τῆς τε Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πατρίδος ἡμῶν.

Πεισιμένοι ὅτι θέλει εἰσακουσθῆ ἡ ταπεινὴ ἡμῶν αἴτησις αὕτη ἀπεκδεχόμεθα πατρικὴν Αὐτῆς ἀπάντησιν καὶ ὑποσημειούμεθα εὐσεβᾶστως τῆς Ὑ. Θ. Παναγιότητος τέκνα ἐν Χριστῷ πειθήνια.

Ἐν Φιλιππούπολει τῇ 28ῃ Ἰουνίου 1867.

Ἰωάννης Χ' Κοϊμτζόγλου, Ἰάκωβος Στεφάνου, Κωνσταντῖνος Ἀργυρίου, Νικόλαος Χ' Βασιλείου, Ἰωάννης Ν. Οἰκονομίδης, Ἐράστης Χρήστου, Πέτρος Ἰωάννου, Χ' Δῆμος Κωσταντίνου, Γεώργιος Χρηστίδης, Παναγιότης Κωσταντίνου, Γεώργιος Ρ. Καλλισθένης, Ἀργύριος Γεωργίου, Βασίλειος Ἀγγελῆ, Ἀθανάσιος Μαρούλις, Κωνστ. Παπᾶ Σαούλ, Ἰωάννης Ἰ. Βαφεύς, Γεώργ. Κωνστ. Χαλεπλῆς, Ἰωάννης Δ. Μάρδας, Διμήτριος Ζλάτου, Ἀργ.

Βαρουσιάδης, Μιχαήλ Γιουμουσγκερδάνη, Εὐστάθιος Τζιρόνης, Χριστόδουλος Κούμα, Ν. Πέτρου προτομάστορ τῶν ἀμπατζήδων, Κωνστ. Βελιάδης, Κ. Παπαδάτης, Κυριακὸς Δ. Μήτσουρας, Ἄ. Ἰ. Βενθύλος, Ζ. Ἰ. Νέμτσουλου, Ἀθ. Μ. Γιουμουσγκερδάνης, Γεώργ. Ἄ. Πολίτογλου, Δημήτριος Σλαβίδης, Ἰωάννης Δ. Κύρου, Ἀνδρέας Γεωργιάδης, Βλ. Γ. Σκορδέλης, Δημήτριος Γεωργιάδης.

Ἐν τῇ ὀπισθίᾳ ἀγράφῳ σελίδι κατὰ τὸ ἄνω μέρος εἶναι ὀριζοντίως ἐκτετυπωμένοι δέκα κυκλωτερεῖς σφραγίδες ρουφετίων Φιλιππουπόλεως :

ΣΥΝΤΕΧ. ΧΡΥΣΟΧ. ΦΙΛΗ., † ΡΟΥΦΕΤΙ ΠΑΚΑΛΙΔΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛΙΣ 1843 (κυκλωτερεὶς καὶ ἐν τῷ κέντρῳ τουρκιστί), † ΡΟΥΦΕΤΙ ΑΜΠΑΤΖΗΔΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛ. 1843 (ὁμοίως) ΡΟΥΦΕΤΙ ΡΑΠΤΑΔΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛ. 1851 (ὁμοίως), ΡΟΥΦΕΤΙ ΚΑΠΙΛΑΔΩΝ 1841 (δύο κλάδοι δάφνης διασταυρούμενοι κάτωθεν τῆς ἐπιγρ), ΡΟΥΦΕΤΙ ΑΚΤΑΡΙΑΔΩΝ 1840 (ἐν τῷ μέσῳ ἄγκυρα ἐφ' ἧς πλάστιγξ), ΡΟΥΦΕΤΙ ΚΑΦΤΖΙΑΝ (χωρίζεται εἰς τέσσαρα τμήματα διὰ δύο διαμέτρων καθέτως τεμονένων), ΡΟΥΦΕΤΙ ΑΣΡΖ (ἀστρατζήδων), ΡΟΥΦΕΤΙ ΔΚΑΓΚΡ 1851 (Δουλγκέρηδων), ΡΟΥΦΕΤΙ ΨΩΜΑΔΩΝ 1851.

Σημείωσις. Ἡ ἀναφορὰ γεγραμμένη καλλιτεχνικῶς καὶ ἀπόφως συντακτικῶς καὶ ὀρθογραφικῶς ἐπὶ τῆς μιᾶς ὀψεως κατὰ διαστάσεων 0,67×0,49 τοῦ μ. περιέχει στίχους 42 πλὴν τῆς τριστηνῆς διευθύνσεως καὶ προσφωνήσεως. Φαίνεται ὅτι συνετάχθη ὑπὸ τοῦ τότε διευθυντοῦ τῆς κεντρικῆς Ἑλλ. σχολῆς Βλ. Γ. Σκορδέλη, Στενιμαχίτου καὶ ἠθνοφιλισταίου ἀνόρου, ἀντεγράφη δὲ ὑπὸ τοῦ διδασκάλου Γ. Ν. Καλλισθέους, αἰτιῶν καὶ συνυπογράφωνται. Ἐβρέθη ἐν τοῖς ἀρχαίοις τῆς οἰκουμένης Γεμισγκερδάνη. Ἡ ὀπιστολή τοῦ ἐπισκόπου Βιθυνοπόλεως Στενιμαχίτου Ἰγνατίου Καρκαλιᾶ ἴσως ἐματαιώσῃ τὴν ἀποστολὴν τῆς εἰς τὸ πατριαρχεῖον. Δυστυχῶς τὰ ἐν αὐτῇ γραφόμενα ἐπηλήθευσαν. Ἄπει ὁ Πανάρετος ἐνεκολλώθη τὸν Βουλγαρικὸν ἀγῶνα καὶ γενομένου τοῦ σχίσματος ἀνηγορεύθη ὑπὸ τῆς ἐξαρχίας ὁ πρῶτος Βούλγαρος ἀρχιερεὺς τῆς ἐπαρχίας Φιλιππουπόλεως. Ἡ ἀπληστία καὶ ἡ πρὸς τοὺς Ἑλληνας Φιλιππουπολίτας μνησικακία διὰ τὰς κατ' αὐτοῦ πρὸς τὸ πατριαρχεῖον ἐνεργείας τὸν ἐτύφλωσε τὸν γνήσιον Ἑλληνα ἐξ Ἡλείου.

Μεταξὺ τῶν ὑπογραφῶν ὑπάρχουσι κεναὶ θέσεις προφανῶς ἀφεθεῖσαι πρὸς ὑπογραφὴν καὶ ἄλλων σπουδαίων συμπολιτῶν. Διότι ἀξιοσημείωτος εἶναι ἡ ἔλλειψις τῶν ὑπογραφῶν τῶν μεγαλεμπόρων καὶ μεγαλοκτηματιῶν Ἀθ. Φιλιππίδου, Τσουκαλιᾶ, Σιαγκούνη, Κοσμίδου, Θωμίδου, Κλεάνθους, Ἀχλανῆ, Μαυρίδου, Χ' Ἀναστασίου, Κασιόγρα, Ἀργύρογλου, Κοτζιάσογλου, Κάβρα, Βλάδου, Παυλίτου, Ἀργυριάδου καὶ ἄλλων. Σημειωτέον ὅτι τὸ οἰκουμ. πατριαρχεῖον καίπερ δικαιοῦν τὴν αἰτίησιν τῶν Φιλιππουπολιτῶν δὲν ἠδύνατο ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν συμπαύοντα τοῖς Βουλγάροις Πανάρετον, ἔνεκα τῆς πρὸς αὐτὸ τότε δυσμενεῖας τῆς ὑψηλῆς Πύλης διὰ τὴν Κρητικὴν ἐπανάστασιν καὶ ἔνεκα τῆς ἰσχυρᾶς ὑποστηρίξεως τῶν Βουλγάρων παρὰ τῆς ἐν Κων)πόλει Ρωσικῆς πρεσβείας.

Ἄρ. 53

Ἀντέγραφον εἰκονικῶν

ἰδιοκτησίας τίτλων κτημάτων τῆς Ἑλλ. Κοινότητος Φιλ]πόλεως

Ὁ ὑποφαινόμενος Σωτήριος Ἀντωνιάδης ἱατρός, κάτοικος Φιλ]πόλεως, δίδω τὸ παρὸν ἀντέγραφον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὀρθόδοξον κοινότητα Φιλ]πό-